

τοῦ Κωνσταντίνου. Καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς Γεωργίας καὶ ἱμιράττης, ὑπὸ τὴν ῥωσικὴν κυριαρχίαν διατελοῦντες, ὠνόμαζον ἑαυτοὺς Czars.

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ ΡΩΣΣΙΩΝ. Τῇ 21 Μαρτίου 1855 ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν αὐτοκρατείαν τῆς Ῥωσσίας χωρικός τις, Κιρλόβ ὀνόματι, μετὰ τῆς συζύγου του. Ὁ χωρικός οὗτος συνεζεύχθη τὸ δεύτερον εἰς ἡλικίαν ἐβδομηκοντα ἑτῶν. Ἡ πρώτη σύζυγος αὐτοῦ ἔκαμεν 21 τοκετοὺς, ἦτοι τετράκις ἀνὰ 4 τέκνα συγχρόνως, ἐπτάκις ἀνὰ 3 καὶ δεκάκις ἀνὰ 2, ἐν ὅλοις τέκνα 57, ἐπιζήσαντα ἅπαντα. Ἡ δευτέρα του σύζυγος ἔτεκεν ἐπτάκις, ἅπαξ δηλαδὴ 3 τέκνα καὶ ἐξάκις ἀνὰ 2, ἐν ὅλοις τέκνα 15, ἐπίσης ἐπιζήσαντα ἅπαντα. Ὡστε ὁ ῥωσσοῦ πατριάρχης οὕτως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶχεν 72 τέκνα ζῶντα.

Καὶ πολλὰ ἄλλα τεράστια καὶ ἔκτακτα γεγονότα σχετικὰ πρὸς τὴν γονιμότητα τῶν ῥωσσιδῶν ἐδυνάμεθα νὰ φέρωμεν, καὶ τὰ ὅποια ἂν δὲν συνωδεύοντο μετὰ λίαν ἀκριβεῖς λεπτομερείας, ἀπίθνα ὅλως καὶ ἀπίστευτα ἦθελον ἀποβαίνειν.

Ἐν τῷ χωρίῳ Διληρόμ, κειμένῳ κατὰ τὴν περιφέρειαν Γελέτζ, τοῦ κυβερνήτου Ὁρέλ, γυνὴ τις, ὀνόματι Γαστόρβα, ἔτεκε τῇ 1 Μαρτίου 1851 πέντε τέκνα διὰ μιᾶς, δύο ἄρρενα καὶ τρία θήλεα, θανόντα αὐθημερόν.

Ἐν Τοργόδα, χωρίῳ κατὰ τὴν περιφέρειαν Τζερνογιόρκ, ἡ σύζυγος Καλμούκου τινός, Σταδανίδα ὀνόματι, ἐγέννησε τέσσαρα παιδιὰ ζῶντα, ὧν τὸ ἓν ἀπέθανε τὴν ἐπιούσαν.

Ἐν Ἰβονία, χωρίῳ τοῦ κυβερνήτου Βολόγδας, χωρική τις, Ἀβδότζια Κορονέβα καλουμένη, τῇ 26 Μαΐου 1851 ἔτεκε τέσσαρα τέκνα, ἐπιζήσαντα ἅπαντα.

Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1851 ἑτέρα γυνή, ἐν τῷ κυβερνήτῳ Βλαδιμήρῳ, ἔτεκε τέσσαρα τέκνα.

Ο ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ. — Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου, οἱ ἐν Παρισίοις πρέσβεις τῆς Ὑ. Πύλης καὶ τῆς Περσίας ἦσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινῆς περιεργείας· ὁ ἱματισμὸς, τὸ ἀνατολικὸν φλέγμα, ἡ ἀφείλεια τῶν ἀνδρῶν ἐφέροντο διὰ παντὸς στόματος καὶ ὅλοι τῶν Παρισίων οἱ ἀεργοὶ σωρηδὺν ἔτρεχον πρὸς ἐπίσκεψίν των· ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀγαθοὶ μας Ἀσιανοὶ ἀντήμειβον καταρχὰς τὰς ἐπισκεψίμους διὰ ὧρων οὐχὶ εὐκαταφρόνητων, οἷον λαχορίων, καχιμιρίων κλ. ἀγνωστῶν ἂν ἡ περιέργεια εἴκε μᾶλλον ἢ ἡ μεγαλοδωρία τῶν ὑποδεχομένων ἐσαγήνευε τοὺς ἐπισκεπτομένους. Ἐν τῷ μεταξύ, τῆς Περσίας ὁ Πρεσβευτὴς ἠσθένησε καὶ πρὸς ἐπίσκεψίν του ἐκλήθη ὁ τότε ἐν Παρισίοις φημιζόμενος ἱατρός Βαρδοῦς (Bardois)· ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Πρέσβεως εἰς τὸ τοῦ Συμβούλου τῆς Πρεσβείας καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸ τοῦ Διεκμηνίου τὸ ὄνομα τοῦ

ἱατροῦ μεταδιβιζόμενον, ἐντεθέν δὲ εἰς τὸ τῶν ὑπηρετῶν, ἔπαθεν ὅ,τι καὶ πᾶν, ξενικὸν ὄνομα—ἡλλοιώθη καὶ ἀντὶ τοῦ ἱατροῦ Βαρδοᾶ (D.r Barfois) ἐκλήθη ὁ νομικὸς Μαρβοᾶς (D.r Marbois) πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὅστις ἐσπέυσεν εἰς τοῦ Πρέσβειος τὴν οἰκίαν. Ὁ Πρεσβευτὴς ἦτο κλινῆρης, καὶ ἅμα εἰσῆλθεν ὁ Κ. Μαρβοᾶς, προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθήσῃ παρὰ τὴν κλινὴν καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἐξέτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξε τὴν γλῶσσαν. Οἱ ἄλλοι, ἐπεὶδὴ συνήθως, ὅταν εὐρίσκωνται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, νομίζουσιν ὅτι οἰονδήποτε κίνημα αὐτῶν ὁ κόσμος ἐκλαμβάνει ὡς ἔθιμον τοῦ τόπου τῶν, ἐξ ἀναλογίας φρονεοῦσιν ὅτι καὶ οἱ ξένοι νεῦμα δὲν κάμνουναι, λέξιν δὲν ἀρροῦσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἂν μὴ ἔχωσιν οὕτω τὰ πάτρια νόμιμα. Οὕτως καὶ ὁ Κ. Μαρβοᾶς, πρῶτον ἤδη συνυγχάνων μετὰ Πέρσου, ἐνόμισεν ὅτι ἐκεῖ, ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, χαιρετῶσιν ἐκτείνοντες μὲν τὴν χεῖρα, δεικνύοντες δὲ τὴν γλῶσσαν καὶ λοιπὸν ἠτοναζέτο ν' ἀποδώσῃ τὸν χαιρετισμὸν κατὰ τὸ Περσικὸν ἔθος, ὅταν συγχρόνως ὁ θαλαμηπῆλος τοῦ πρέσβειος, ἵνα μὴ λείψῃ οὐδὲν τῶν πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας χρησίμων, εἰσῆλθε φέρων τὸ ἀγγεῖον τῶν ἀποπατημάτων τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐκαστος εὐιάζει τὸ τέλος τῆς γελείας ταύτης σκηῆς, πρὸς δὲ ἄλυσιν τῆς ὁποίας ἐδέησε νὰ τρέξωσιν εἰς τὸ εὐναστήριον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ σύμβουλοι, καὶ διερμηνεῖς, καὶ γραμματεῖς καὶ ὑπηρετὰ καὶ ἅπαν τῆς πρεσβείας τὸ προσωπικόν.

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟῦ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ—Ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναφ τοῦ Παταουτοῦ (Padova), ὑπάρχει πολυτελὲς τάφος φιλοσόφου τινος, φιλολόγου, ῥήτορος καὶ ποιητοῦ, Σπερόνου Σπερόνη ὀνόματι, συγγράφαντος μίαν τραγῳδίαν *la Canace*, τὴν ὁποίαν εὐδεὶς ἀνέγνωσε, πιστεῖσθαι, ποτὲ καὶ τινας Γραμματικὰς μελέτας, εἰς χεῖρας μόνον τῶν σχολαστικῶν περιεχομένης. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος, φέβω μὴ αἱ μεταγενέστεροι ἀδικήσωσι τὴν μνήμην αὐτοῦ, ἐφρόντισεν ἔτι ζῶν νὰ γράψῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐπιτύμβιον του, ἔχον ὡς ἐφεξῆς:

Τῷ Κυρίῳ Σπερόνῳ Σπερόνῃ (Sperone Speroni) τῷ ἐξ Ἀλβαρόττων, φιλοσόφῳ καὶ ἐκπότη Παταουϊανῷ, ὅστις παρτοίῳ τρόπῳ ἐπιθυμῶν, ἂν οὐχὶ τοῖς μεταγενεστέροις, τοῖς συγχρόνοις αὐτοῦ τοῦλάχιστον νὰ παραδώσῃ ἐπὶ τινα καιρὸν γλυκεῖαν αὐτοῦ τὴν μνήμην, ἐλάλει μὲν εἰς κοινὸν ἰδίωμα περὶ παρτοίων πραγμάτων μέχρις ἐσχάτων, ἔγραψε δὲ τούτῳ ἄντιον τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα καὶ παρὰ πάντων ἠκούετο καὶ ἀναγινώσκετο. Ἐξῆσεν ἔτη ογδοήκορτα ἐντέα, μῆνα ἕνα καὶ ἡμέρας τρισκαίδεκα. Ἀπεβίωσε πατὴρ μίᾳς μόνης θυγατρὸς, ἐκ τριῶν τὰς ὁποίας ἐγέννησε, καὶ ἐκ ταύτης μὲν ἔσχεν ἐγγόρους ἐξ, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων δύο ἐγγόρους, δευτεγγόρους, τρισεγγόρους καὶ ἀπογόρους πολλοὺς, πάντας εὐγενεῖς, εὐκαταστάτους καὶ τετιμημένους εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας.